

Luzana Pospíšilová
namalovala Markéta Uydrová

O lakomém křečkovi

čte ní
pro
prvníáč
ky

 GRADA®

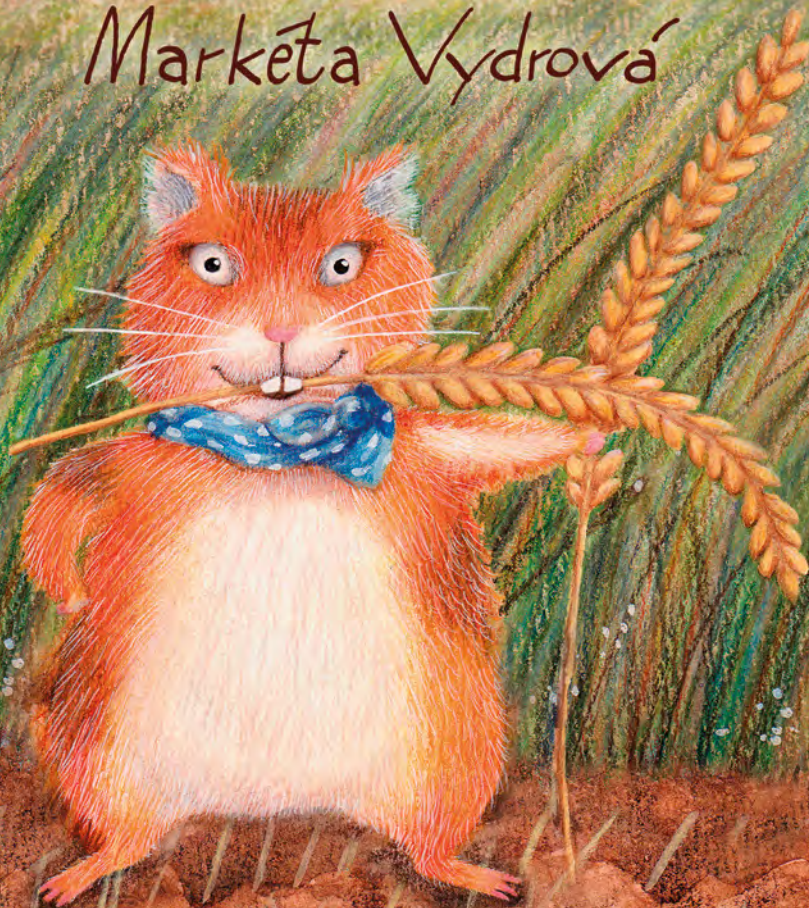
čte ní
pro
prv ňáč
ky

 GRADA®

Zuzana Pospíšilová
O lakomém
křečkovi

namalovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Mgr. Zuzana Pospíšilová

O LAKOMÉM KŘEČKOVI

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5275. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová
Počet stran 80
Vydání 1., 2013

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2013
Cover Illustration © Markéta Vydrová

ISBN 978-80-247-4329-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8694-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-8695-7 (ve formátu EPUB)

Obsah:

Předmluva..... 7

O lakomém křečkoví..... 9

Kdy se z bílé ovce
stane černá ? 23

O strace zlodějce 37

O špinavém prasátku 52

Jak se dudek konečně vyspal... 66

Předmluva

Taky vás vždycky zajímalo, proč se o někom říká, že je černá ovce, špinavý jako prasátko, lakomý jako křeček, že spí jako dudek nebo krađe jako straka? Chcete vědět, jak tato rčení vznikla?

Začtěte se tedy do této knížky. Možná to bylo právě takhle...

O lakomém křečkovi

Vedle obilného pole se rozprostírala malá louka, na které bydlela myška Lenka, zajíc Čeněk, krtek Danek, jezevec Zbyněk a taky křeček Mareček. Kamarádili spolu a často se chodili vzájemně navštěvovat.

Když obilí dozrálo, nadešel pravý čas, aby si zvířátka začala dělat zásoby potravy na zimu, která měla být letos obzvlášť dlouhá. Všichni pilně sbírali obilné klásky.

Zvířátka si vzájemně pomáhala, jenom křeček Mareček si sbíral sám pro sebe.

Toho léta ovšem vyjely kombajny na pole dřív a všechno obilí bylo pryč ještě před tím, než si všichni stačili udělat dostatek zásob na zimu. Zůstaly jen úzké pásy neposekaného obilí na krajích pole.

Křeček Mareček, který se nerad s někým dělil, chtěl mít zbytek obilí jen pro sebe.

Rozdělal ohýnek na opačném konci louky a čekal, až mu vítr pomůže oheň pořádně rozfoukat. Jakmile se Marečkovi zdálo, že plameny šlehají dost vysoko, utíkal pryč,

co mu síly stačily. Spoléhal se na to, že zvířátka budou chtít oheň uhasit.

A taky že ano.

Jako první uviděl oheň zajíc Čeněk, který zrovna běhal po poli. Hned začal volat na pomoc ostatní zvířátka: „Hořííí, pomóóóc, hoří louka, pojd'te rychle hasit, ať nám neshoří naše domečky!“

Všechna zvířátka, kromě Marečka, se polekaně seběhla.

„Čendo, ty jsi z nás nejrychlejší. Poběžíš rychle k potoku pro vodu!“ radila myška Lenka. „Ty, Danku, vykopeš hromádky hlíny jednu vedle druhé, ať se oheň nemůže dostat dál na pole. Já se Zbyňkem pomůžeme zajíčkovi hasit plameny. Nemůžeme dopustit, aby všechno shořelo!“

Všichni se rychle rozběhli plnit přidělené úkoly.

Křeček Mareček zatím na poli sklízel poslední zbytky obilí a po plných náručích si je nosil do svého příbytku. Když byl hotov, únavou upadl do hlubokého spánku.

Zvířátka na poli stále ještě zápasila s posledními neposlušnými plamínky. Ale i ty se jim nakonec podařilo zkrotit.

Když bylo po všem, všichni si pořádně oddechli a znaveně si lehli do trávy. Věděli, že je ještě čeká spousta práce se sklizením obilí na zimu.

Vtom si krtek Danek vzpomněl na křečka: „Kde je Mareček?“ zeptal se polekaně.

„Co když se mu něco stalo? Třeba nám uhořel?“ vyplašil všechny zajíc.

Jen jezevec Zbyněk si zachoval chladnou hlavu: „Nebojte se, třeba se před ohněm někam schoval.“

A tak se vydali Marečka hledat.

„Křečku Marečku, kde jsi? Ozvi se! Marečku!“ volali jeden přes druhého. Prošli celou louku, ale Mareček se neozýval. Smutně došli až k jeho doupěti.

„Tohle je poslední šance,“ řekla myška a zaklepala na dveře.

Mareček se probudil a polekaně se podíval kolem sebe. Všude je spousta obilí, které se mi nevešlo do komůrky. Sem nemohu nikoho pustit, to by mě prozradilo. Budu předstírat, že jsem nemocný! Řekl si v duchu křeček. Uvázal si kolem krku šátek a vykoukl ven.

+

Zvířátka se venku se slzami
na krajíčku chystala k odchodu, když
vtom Mareček otevřel.

„Co se děje?“ zeptal se, jako by nic
nevěděl.

„Jé,“ zajásal zajíc, „ty žiješ! To je skvělé!“

Mareček se na něj nechápavě podíval,
ale myška Lenka mu to hned vysvětlila:
„Víš, mysleli jsme, že jsi uhořel. Pustíš nás
dovnitř? Budeme ti všechno vyprávět.“

Mareček začal prudce máchat rukama:
„Ne, ne, to asi nepůjde. Jsem totiž nemocný,
potřebuji klid.“

„Tak si můžeš lehnout a my ti zatím
uvaříme čaj,“ plánovala Lenka.

„To taky nepůjde. Myslím, že mám
nějakou moc nakažlivou nemoc. Raději

...jsem nemocný...

běžte domů a povíte mi to jindy!“
přikazoval rozhodně křeček.

Zvířátka se tomu divila, ale nezbývalo jim
než poslechnout. Stejně se už únavou sotva
držela na nožkách.

Mareček se vrátil do svého bytečku. Sundal si šátek a s chutí se pustil do práce. Věděl, že musí co nejdříve zvětšit komůrku pro své zásoby obilí. Kdyby se k němu někdo náhodou vypravil na návštěvu, mohlo by se všechno prozradit. Trvalo mu to celé dva týdny. Však to taky byla pořádná komora až po strop plná jídla.

Když pak křeček Mareček konečně vyšel ven, nestačil se divit. Studený vítr už shodil skoro všechny lístečky ze stromů, tráva zežloutla a po kytičkách nebylo ani památky. Jen smutná zvířátka brouzdala po poli a hledala poslední zbytečky obilných klasů. Mareček se vydal za nimi.

Jako první ho zpozoroval zajíc: „Už jsi zdráv, kamaráde?“

„Jo, jo,“ odpověděl stroze křeček.

„Představ si, že někdo posbíral i poslední zbytek obilí dřív, než jsme si stačili udělat dostatek zásob na zimu,“ hlásila Marečkovi myška Lenka.

„To je teda neštěstí,“ odpověděl naoko účastně křeček.

„A letos to vypadá na pořádně dlouhou zimu. Asi budeme mít všichni hlad!“ lamentoval krtek Danek.

„Třeba nebude tak zle!“ snažil se zmírnit zoufalství Zbyněk.

Za pár týdnů přišla opravdová zima. Zvířátka se rozloučila a každý si zalezl do svého doupěte. Utěsnili si zevnitř dveře a všechny škvíry, aby jim dovnitř nefoukalo, a uložili se k zimnímu spánku. Jedli málo,

aby jim skromné zásoby vydržely co nejdéle.

Jen Mareček si dopřával. Jedl hodně, a čím dál víc, a zásob přitom skoro ani neubývalo. Není divu, že přes zimu náramně přibral. Byl kulatý jako sud, nemohl se pomalu ani pohnout a jen ztěžka odfukoval.

Na jaře, hned s prvními slunečními paprsky, začala zvířátka postupně vylézat ze svých komůrek. Měla hlad a potřebovala najít něco k snědku. Chyběl jen křeček.

Když se neobjevil ani za týden, Lenka si o něj začala dělat starost. „Co je s Marečkem? Snad nám přes zimu neumřel hlady? Byl přece nemocný, třeba si ani nestačil udělat zásobu jídla?“

Danek rozhodl: „Půjdeme se na něho podívat!“ A tak šli.

Myška zatukala na dveře, ale nikdo neotvíral, nikdo se neozýval. Zajíc Čeněk nastražil uši, jestli uvnitř něco neuslyší.

Zvířátka se chystala k odchodu, ale zajíc je zastavil: „Počkejte, zdálo se mi, že slyším nějaké funění.“